

Володимирецький ліцей «Колегіум»

Хай мужніє душа моя

Катерина Стріла

2024

Стріла Катерина Андріївна, народилася 02.10.2009.

Проживаю у селі Степангород Вараського району Рівненської області. Навчалась у Степангородській школі. Цьогоріч перейшла на навчання у Володимирецький ліцей "Колегіум". З дитинства люблю писати вірші. Брала участь у літературних конкурсах, зокрема стала переможцем обласного етапу конкурсу «Перло многоцінне». Дуже мрію, щоб мої вірші полюбилися читачам.

Катерина Стрілавихованка
літературної студії «
Первоцвіт»
Володимирецького ліцею
«Колегіум», керівник –
Наталія Войтович

Зміст

Ти	4
Душа моя	5
Побажання	6
Незрозуміле.....	7
Згинув я у бою.....	8
Нерви на межі.....	9
Де б не була я в цім широкім світі.....	10
Без слів.....	11
Не розлюбити у селі села.....	12
Казкове.....	13
Побреду я полем.....	14
Не розлюбити у селі села.....	15

Ти

Ти сумна, хоч така красива,
Задивилася вдалечінь.

І думки льодяним курсивом
Розбивають епохи тінь.

І хай котиться місяць морем,
Мріям крила дарує даль.

Ми з тобою усе поборем,
Розділивши на двох печаль.

Душа моя

Наче хвилі зшивають спокій,

Я з собою веду двобій.

Дні сидять у мені глибоко

Й голос волі, але не мій.

Я його розумію наче,

Тільки кволе моє ще "я".

І мовчання собі пробачу –

Хай мужніє душа моя!

Побажання

Я бажаю миру Україні,
Щоб раділи веснам солов'ї,
Щоб всміхалось небо синьо-синьо,
Щоб цвіли діброви і гаї.

З гордістю вдягаю вишиванку,
Що матуся вишила мені.
Помолюся щиро на світанку
За усіх, хто зараз на війні.

Боже милий, збережи родину,
І про нас нарешті ти згадай:
Хай не знає лиха Україна,
Їй свою опіку посилай!

Незрозуміле

Незрозуміле! Не моє!

Та знову кличе в невідомість...

Із лабіринту вихід є,

Та не підводила б свідомість!

Слід нечіткий ще і слабкий

Розвіє вітром на всі боки.

Тихішим стане буревій,

Аби не зупинялись кроки!

Згинув я у бою

Згинув я у бою. І душа відійшла.
Із небес вже дивлюсь на Україну.
Я її захищав, але ж куля сліпа...
Я душею у хмари полинув.

Любий батьку, мовчи. Рідна мамко, не плач,
І родину моя, не журися.
Я так жити хотів! За всі сльози пробач –
Відпусти і до Бога молися.

Нерви на межі

Лячно в сирім підвалі,

Чути виття сирен.

Що ж воно буде далі:

Тиша чи знов рефрен?

Сумно, а мама : " Де ти?

Миттю в підвал біжи!"

Знову летять ракети.

Нерви вже на межі.

Де б не була я в цім широкім світі,
Куди б не стала ніженька моя,
Не розлюблю калинові суцвіття
І не забуду пісню солов'я.

Я – українка серцем і душею,
Все українське – рідне і святе.
Пишайся, мамо, донею своєю,
Я Богу теж подякую за все.

Без слів

Не треба слів... Аби лиш разом!

Нехай думки звучать, як спів.

Навіщо ті затерті фрази?

Чужі цитати із віршів?

Я розкажу про все думками:

Про правду грішну і святу.

Обнявши серцем, не руками,

Від фальші світу порятуй!

Не розлюбити у селі села

Не розлюбити у селі села:

Із печі густо пахнуть паляниці,
Духмяне сіно горбиться в копиці,
А на деревах – вічна омела.

Стоять коші з грушками під столом
І яблука, порізані на деко.
І цвяхок грім небесним батоном
Чи басом озивається здалека.

А місяць впав у глечик з молоком...
Над полем сонний стелиться серпанок.
«Ку-ку-рі-ку!» - вже втретє над селом...
Стрічаю сонце. Народився ранок.

Казкове

Розгулявся вітер
І гойдає дуба.
Соловей співає на усі лади.
Молоденький місяць,
Як вчорашня згуба,
Набира в ставочку
Кошиком води.
Неповторну казку
Заховаю в жменю,
Понесу додому – хочу зберегти.
А пустунчик- вітер
Загляда в кишеню...
Більше він не зможе
Казку ту знайти.

Побреду я полем

Побреду я полем,
Поділюся болем
Розкажу, як тяжко
Знову на душі.
Серденько, мов пташка,
А життя – ромашка.
Поплелися полем
Сиві спориші.
А війна – злодійка,
А війна проклята,
Нехай всі загинуть
Наші вороги.
Я чекаю миру,
Я бажаю свята,
Нехай буде тиша
Знову навкруги.